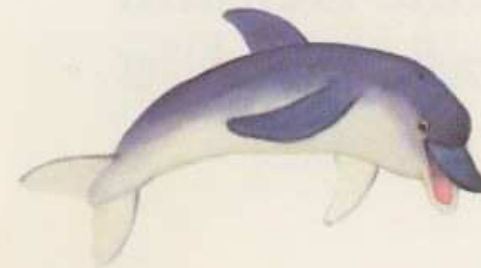
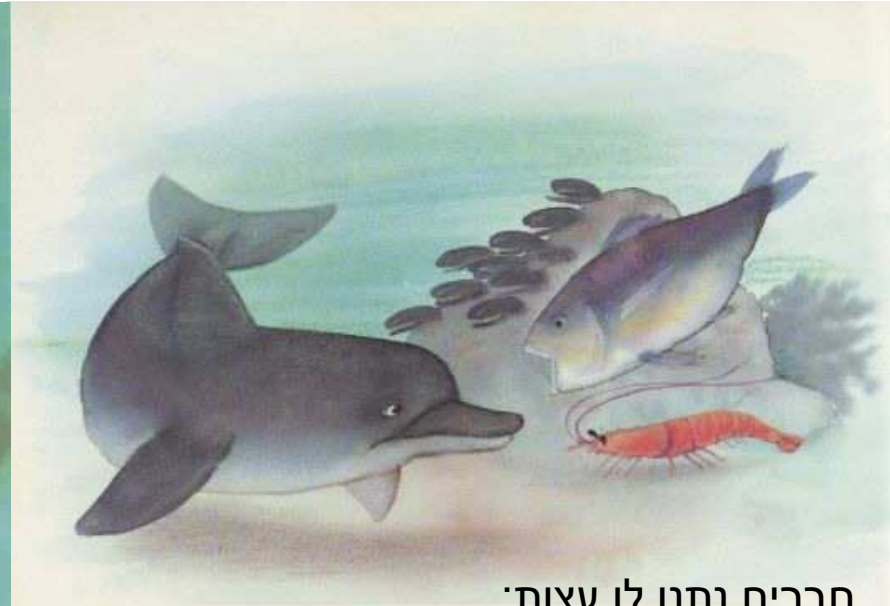

הדולפין הקטן

היה היה פעם דולפין קטן שידע לקפוץ במיוחד גבוה וחלם לעתים קרובות. הוא חלם שהוא שוחה ביחד עם השחפים ליד אונייות גדולות. יום אחד, כאשר הוא קפץ מעל פני המים, התאהב פתאום. לא, לא בדולפינה כלשהי ולא בשחף המתעופף במהירות. לא, הוא התאהב באור שקרן מהשמיים. תארו לעצמכם! הוא התאהב בכוכבים נופלים. כשהוא קפץ בלילה אל מחוץ למים ראה אותם זורחים ונופלים מסביב. וכל פעם אהב אותם יותר.

חברים נתנו לו עצות:
"תשיר דבר מה" אמר הסרטן
"תשיר להן סרנדה" יעץ הלובסטר.
"קפוץ גבוה יותר" אמר הטבלן.
"תעשה גלגולים באוויר" הציע הצדף הגדול.
הוא ניסה הכל, אך ללא הועיל. הכוכבים לא באו
קרוב יותר.
החיות שחיו רק מתחת לפני המים לא ידעו כלל
איך נראים הכוכבים הנופלים ונתנו לו עצות
מטעות: "שחה למערה תת-מימית. שם תמצא
אותם" אמר מישהו. אך שם היו רק כוכבי ים.
"ליד תורן האונייה הטבועה ראיתי דבר מה נוצץ"
אמר אחר. אבל זה היה רק דג זוהר.

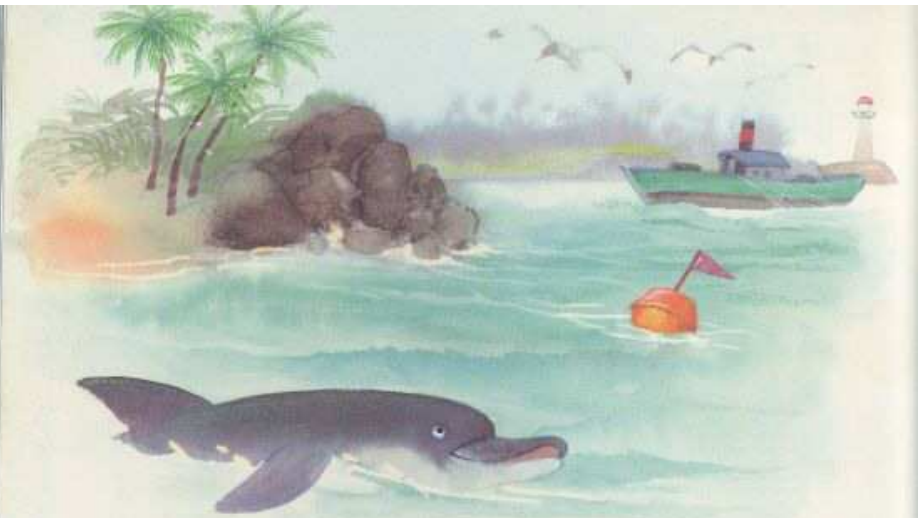
פתאום ראה חבל חכה עם פיתיון. זה נתן לו רעיון.

עם חכה! עם חכה הוא יתפוס אותם! והוא הלך לחפש. בנמל לא מצא ולא כלום. חבלים של האוניות היו עבים מדי. הוא חיפש על קרקעית הים. אבל שושנות הים לא רצו למסור לו את הזרועות שלהן, וסיבי האצות היו קצרים ודקים מדי.

ופתאום ראה בדיוק את החוט המתאים. החוט שהפריד בין השמיים והים, רחוק בקצה האופק. והוא החליט ללכת ולהשיג אותו.

הוא שחה ושחה ולא יכול היה להגיע, האופק נשאר תמיד רחוק, רחוק. אבל בדרך ראה דברים מעניינים! הוא ראה צדפים נהדרים, דיונונים, מדוזות, סרטנים גדולים, אצות בצבעים מרהיבים, פנינים, דגים ענקיים ודגיגים קטנטנים.

וגם מעל הים: מצופים, ציפורים, רשתות דייגים, מגדלור, סלעים, חופים עם דקלי קוקוס. כל כך הרבה דברים יפים. בלי סוף! בלי סוף! וכך קרה, שמרוב מראות מעניינים הדולפין הקטן שכח לגמרי את הכוכבים הנופלים. או אולי הכל השתנה אצלו כאשר ראה כל כך הרבה דברים יפים אחרים וכל פעם התאהב במשהו אחר. ועכשיו הוא אהב את הים, עם הכל שבתוכו, והכל שמסביב לו. עם הכל שמשתקף יפה בפני הים. אפילו הכוכבים המשתקפים בים בלילה והירח, והכוכבים הנופלים שבמים. וכמובן אהב גם את הדולפינות היפות השוחות במים העמוקים.